De volgende onderwerpen komen aan bod:

- De illusoire aard van tijd en ruimte
- Het menselijk bewustzijn en kosmisch bewustzijn
- Rozekruisers meditatietechniek
- Ontwikkeling van intuïtie
- Inleiding tot de menselijke aura, telepathie, metafysische genezing, mystieke klanken
- Spirituele alchemie

De volgende onderwerpen komen aan bod:

- Structuur en samenstelling van materie
- Gedachtekracht
- De scheppende kracht van visualisatie
- Mentale projectie en telepathie
- De wet van de driehoek

- Oorsprong van ziektes
- Invloed van gedachten op gezondheid
- Mystieke ademhaling
- Geneeswijzen van de Rozekruisers
- Waarnemen van de aura
- Doen ontwaken van het psychisch bewustzijn
- Mystieke klanken (vocaalklanken genoemd)

De volgende onderwerpen komen aan bod:

- De grote religieuze bewegingen
- De aard van de ziel
- Het doel van spirituele ontwikkeling
- Reïncarnatie en karma
- Het goed en het kwaad, en de vrije wil
- Intuïtie, inspiratie en verlichting

- Structuur van materie
- Positieve en negatieve trillingspolariteiten
- Rozekruisersdefinities van elektriciteit, magnetisme en elektromagnetisme
- Rozekruisersclassificatie van de elementen
- Stoffelijke alchemie

- Kosmisch bewustzijn
- Ons objectieve en subjectieve bewustzijn
- Mentale en zintuiglijke illusies
- Verbeelding en geheugen
- Fysieke, psychische en spirituele invloed van het onderbewuste
- Geheugen en redenatie van het onderbewuste
- Psychologie en mystiek

- Kosmisch levensdoel
- Rozekruisersdefinities van levende en niet-levende materie
- Incarnatie van de ziel
- Overgang van de ziel
- Inwijdend aspect van de dood

- Vitale levenskracht en levende ziel
- Cycli van het leven en constante toestanden van verandering
- Tijd, ruimte, oneindigheid en eeuwigheid
- Natuurlijke, kunstmatige en mystieke symbolen
- Gewijde architectuur

- Het psychische lichaam en de psychische centra
- Psychische perceptie en psychisch bewustzijn
- Het bewerkstelligen van psychische projectie
- Aard en symboliek van dromen
- Fysieke, psychische en spirituele aura's
- Mystieke kracht van vocaalklanken en mantra's

- Universele ziel en menselijke ziel
- Goddelijk bewustzijn en zelf-bewustzijn
- Spirituele evolutie van mensen
- Meesterschap over het karma
- Reïncarnatie van de ziel
- Herinnering aan vorige incarnaties
- Mysterie van geboorte en dood
- Hulp aan stervenden voor en na de dood

- Macrokosmos en microkosmos
- De vier elementen: aarde, water, lucht en vuur
- Symboliek van het kruis, de driehoek, het vierkant, de cirkel en het Rozekruis
- Mentale alchemie
- Telepathie, telekinese en vibroturgie
- Kosmische bescherming, mystieke regeneratie
- Afstemming op het kosmisch bewustzijn

Negende Tempelgraad

Ik keek naar hem en antwoordde:,,Neen, meester Dectar, niets,
ik voel mij heel rustig."

,,De meesters willen, dat je geheel jezelf bent."

-

zag, niets beleefde en geheel leeg voor hen stond. En toch was er een kracht in mij, waren er gaven en zelfs bewuste gaven, die zij kenden en konden volgen. Maar dat, wat zij gaarne wilden zien, zweefde en leefde nu tusschen leven en dood; maar zij konden het in geen van mijn levens zien, noch voelen; het riep hun allen een halt toe.

Hun aandruischende krachten stormden op mij af. Dectar begreep, dat er stoornissen waren en vroeg:

,,Hindert je iets, Venry?"

Ik keek naar hem en antwoordde:,,Neen, meester Dectar, niets, ik voel mij heel rustig."

うう

,,De meesters willen, dat je geheel jezelf bent."

Dectar had reeds teveel gezegd, de Hoogepriester waarschuwde hem, door naar hem te kijken, doch die blik was afschuwelijk, een kastijding kon niet ernstiger zijn. Dectar ontving een geestelijken knauw, die diep in hem drong. Zijn goedige gevoelens werden niet aanvaard.
Begreep Dectar, zoo vroeg ik mij af, iets van hetgeen hier geschiedde? Ik was mij er volkomen van bewust, maar durfde daaraan niet te denken, noch op te roepen, daar zij mij dan onmiddellijk konden volgen. Hier riep een andere macht hun allen een halt toe, een macht waarin ik leefde, voelde en mijzelf bleef. Hun gaven, alsmede hun zien en voelen en zelfs hun meesterschap hield nu op te bestaan. In hun schouwen en voelen werden zij gestoord. Voor hen was de menschelijke ziel als de natuur en toch kon géén van hen de eigenlijke diepte van mijn innerlijke leven vaststellen.
Toen moest ik mij kleeden en opnieuw plaats nemen. Nu trachtte ik hen te volgen, doch het bleek mij niet mogelijk te denken, zij duldden niet, dat anderen in hun denken en voelen, hun eigen wereld werden opgenomen. Ons werd de weg afgesloten en iedereen, die niet tot dit zevental behoorde.
Voor Dectar mocht ik geen medelijden voelen, of zij volgden mij en ik zou straf ontvangen en dan zou Dectar mij niet goed onderricht hebben. Maar toen Dectar en mij een felle haat toegezonden werd, omdat zij in hun zien gestoord waren, voelde

ik een ander bewustzijn in mij komen, waardoor ik Dectar beloofde, hen allen te zullen vernietigen. Met die heerlijke warmte waren deze gevoelens in mij gekomen en ik begreep nu, dat ik kon denken en voelen en dat zij toch mijn gedachtengang niet konden volgen. Mijn geheele wezen leefde in een andere macht en kracht, wat voor mij een groote bescherming beteekende. Ik voelde hen allen huiten hun eigen macht en kracht en kunnen om, ook al waren zij meesters. Een geestelijke strijd zou thans een aanvang nemen en dat dit een strijd op leven en dood zou zijn, was mij duidelijk. Maar waarom en vanwaar ik dit wist, was zooeven in mij gekomen.
De meesters hadden een machtig wapen, want zij waren één.
Plotseling dacht ik aan mijn Moeder en de woorden, die zij tot mij had gesproken.
..Ik zal bidden, beste Venry, dat de Goden je een machtig wapen geven." Zou dit, wat hier geschiedde, daarmede te maken hebben? Wist mijn Moeder van al deze wetten af? In mij werd mijn jeugd bewust, een andere kracht maakte mij nu gedeeltelijk wakker en deze gedachten en gevoelens behoorden daartoe. Ontzaglijk was de kracht, die thans in mij leefde en bewust was. Nu beleefde ik, dat ik in de ruimte zweefde en leefde, maar toch nog in mijn eigen lichaam kon denken en voelen, mijn ziel splitste zich in duizenden deeltjes, want ik was hier en in de ruimte, daar bij

hen, achter en voor hen, èn nergens. Toch was ik mij bewust en geheel mijzelf.
Nu eerst begreep ik mijn voelen en denken van weken geleden, namelijk, dat ik dat splitsen goed en duidelijk moest volgen, en dat ik, indien noodig, van dit wapen gebruik kon maken. Doch in mijn splitsen werd ik nu geholpen, want de warmte was ontzettend.
Eén honderdste van mij zelf was hier aanwezig en vertegenwoordigde Venry, maar de andere negen en negentig procent was zoek, leefde in de ruimte, doch de ruimte was oneindig en daarin konden allen zich verliezen. Ik dankte die onzichtbare hulp voor deze geweldige gaven, dankte iedereen die hiermede te maken had, zoo ook mijn eigen Moeder. Het geluk dat in mij
86

Again
the heads of state are only pawns on the chessboard of the world, but the masters are not playing this time for the destruction of a dark enemy; what they are playing for now
is the material and spiritual construction of die whole world.
And they are playing with the same purposeful way in which they played then for the destruction of the heathens. On This Side we have the plans which show how Earth and
274 THE future
mankind shall have to be. It is in the "Book of Life" which was written by the highest masters on This Side, by Christ Himself. It belongs to His Age. It is written for every one on Earth. It is a book of planning how the Age shall be.
In this sacred book which belongs to your life and which is speaking to your souls, you may read:
"The peoples of the Earth have to become united. They have to become allied with each other. They shall live on in My Name and work for spiritual and material progress. He who is seeking the evil will be excluded. Whoever does not love My Name is closing the doors of the Kingdom of God for himself. He who cannot, after all this misery, begin to love is standing up against the laws of My Father and shall receive what he is asking for."
And Christ is saying furthermore in this Book of Life:
"Now My Age is having its beginning. I am living again on Earth. Once I died for mankind, but with Israel I am now entering 'My Age.' He who follows Me is entering the Kingdom of God during his earthly life. God blesses all His children, but he who still doubts shall have to accept the consequences."
And then:
'The nations on Earth shall be united and be as one great

household in My Name. Then happiness shall come to all My children on Earth. They shall from now on make their decisions in My Name, then I shall bless them. Thus the Kingdom of God shall be established."

Christ continues:

"The peoples shall enjoy equal rights, for in My Age nobody shall be disowned. It is My will that one work for all and all for one and that they serve and that they love one another."

You may observe, dear reader, that this last dogma is the same which Adolph Hitler proclaimed. Did he then have also higher thoughts in spite of all his evil? Oh yes, through THROUGH TO VAOtVV ;

him this sublime order wa$ mstigmed Klllli til hl In lb' future you shall help toeaux h em m the name til » In hl

Furthermore:

"Again the House of Israel shall lv estal'lisliodi I I»l'» *»lin 11 be the beginning of the materia! and spivihldl Wuik lit I Hl 11'I the world. The new organizatin of the United nation of the World is to be formed lot the children made "This building shall stand in midst of mankind and its doors shall be open to all nations, all people's, for Christ made this possible on Golgatha. For this cause, for thill fiplrll did He suffer and die. This will be the Temple of Itifticl nod pure Love shall have its seat there. All mankind shall bo rep resented there. In this Temple there shall be God, This is what has been accomplished through all the suffering and misery."

You can now see that even Adolph Hitler has not lived in vain. Through him mankind received this unification. He and Napoleon have worked to bring this about. They laid the foundation for this, in spite of all their killing and warfare and misdeeds.

The Book of Life, however, is now turning a new page, the past problems and events are settled. For now, life on Earth is blessed, it goes through the process of death and resurrection in a new life on Earth. And The Book, written by Christ, continues:

"Peace and rest shall come on Earth, and comfort into the souls of men. My life shall have to be accepted."

This, too, Hitler wanted to bring you, but in the German way. He brought to Earth happiness, but it was German happiness and the child of Israel could not accept it, and that's why this happiness was of such short duration. And in the end, Hitler and his kind brought only darkness.

"All the goods of Earth shall now be distributed; the. state shall take over everything. The individual hail not had the right conception of his property."

Als je Zelf Weg van Je Zelf
Dat je Wel Contact houd
Met het diertje dat die verbinding blijft
met je eeuwige

Priester Brief

292 THE FUTURE
If mankind had been able to start with the first sphere, you can be sure that no nation would have been seeking the evil. The work on the better ego started with the awakening of the spirit. This work went on and on and it proceeded consciously with some, and unconsciously with others. It was thus intended by Golgotha, and this awakening cost mankind rivers of blood, it cost the individual all his strength.
And as this spiritual evolution continued, it was the individual first who came to an awakening, then the masses, and now, mankind is entering this state of awakening.
Outside of the spiritual awakening our own ego is dead.
In our unconscious state we say our prayers to God, but what we think holy, however, is the church that is built of stone.
For we even hate the other life, our fellow men at the same

time. Therefore it is not warmth that is surrounding us on
Earth. If you would try to question yourselves sincerely and
ask: Are you really happy on Earth, what would be the answer?
Who could say that he is really happy? The happiness
of the first sphere, of the Kingdom of God is entirely unknown
on Earth. The angels of the first spheres have to
come to Earth and bring their happiness, because they themselves
have had to live through this process on Earth in their
time.
Create now, do not fall back into the old misery,—don't
let yourselves be enslaved in spirit. Think for yourselves. If
you act thus, you shall already have entered a higher sphere.
Then Christ will lay His hands upon your heads and bless
you. Then your prayers shall be answered. You shall love
your neighbor and the heavens shall be open for you.
In this land of shades, now, there are men who are apathetic.

Apathetic (Nederlands: apathisch, onverschillig, lusteloos) betekent een gebrek aan interesse, emotie, passie of motivatie. Het beschrijft een persoon die onverschillig staat tegenover belangrijke zaken of acties, vaak gekenmerkt door een gebrek aan energie en betrokkenheid. Het is een vorm van emotionele onverschilligheid of "wezenloosheid"

There are others again who cannot free themselves
from the earthly existence. Figured in earthly terms, these
are about five percent of mankind. Fifteen percent have the
desire to return to the land of hate, i.e. Germany, Japan,
Italy, the countries who do not want to awaken. Eighty percent
want to awaken and are now trying to check the other
SPIRITUAL AWAKENING 2£3
twenty percent, those that still belong to the unconscious
state. And these eighty percent constitute the Children of
Israel.
For all, however, there is from now on but one way that
can be traveled, that is the way of the Age of Christ. Formerly
there was the way of the evil that could be chosen, but today
this is not possible any more.
The people in this land of shades accept on Earth a God
Who can doom, condemn, and with this conviction they
enter this life after death. Arriving here, they are finding out
that their God is a God of Love. There is doom only in their
own minds, their own lives, for God does not know damnation.
Thus they were already in their life on Earth kept in
the state of unconsciousness by this doctrine of damnation
which is so false. Such is life after death,—here is the
awakening towards a God of Love! All the souls here come to
an entirely new conception of God. They find here that,
what they have learned on Earth about Jesus Christ is not
so, then they seek out their pastors and priests to ask them.

But their spiritual leaders are in the dark themselves, here in life after death. They who had convinced their faithful on Earth about Christ, cannot now find Christ here themselves. A great disappointment for the priests and the faithful is the consequence and all begin to cry like children since they feel that they have been misled on Earth. The Catholics are looking for their priests and want to go to confession, and to receive the Holy Communion, but these priests are not so sure and they are seeking themselves for the truth. They, too, . have still to awaken spiritually.

Here we see how ignorance on Earth serves to keep the "Kingdom of God" closed. What grown-up human beings are learning in their churches on Earth about the existence of God is not in accordance with the facts here on Our Side. In other words: the churches do not have any conception of our life here after death. However, the masters are working on a great plan for life on Earth: All the peoples of Israel

294 THE FUTURE

shall have spiritual wisdom, knowledge. The Other Side has started already with this work and our instruments, the workers for the masters, have been sent to you to carry our plan out.

And this is the blessing of existence in the astral world: Here is no more threat, no more damnation, freely the soul can ask questions in his search for God, for the higher spiritual consciousness, and we are here, the masters, who can give answer to their questions. But to ask questions is not enough; he who wants to come to the spiritual awakening has to serve for the life of God. This means: the victory over the lower grades of life by giving all of one's self.

As soon as mankind will accept the truth that there is an everlasting life without everlasting damnation, then there will be a great change into human life, for this is the knowledge which leads immediately to the spiritual awakening. And human society will change inasmuch as true love will come into the heart of man, as the masses will feel for Christ and for righteousness.

wil dat joch met haar heen? Ze zal er een einde aan maken, als er komt:
„Dat is ’t, Jeus, dat ruuzie make is het. Giij mot gin ruuzie make in heilige omgéévinge. Of giij vergrie’p ow aan heilige zake, en dan zun wiij biij de duuvel op de kermis en beginne de straffe.”
„En daor was giij bang veur moe’der?”
„Van eiges!”
„En daor moe’der”... Crisje nu komt het, je bent er nog niet...
„hèt giij dag en nach veur wille beië ook?”
„Jao, umdat van ów en Gerrit weer goe’d te make.”
Hij slaat en Crisje slaat terug. Beiden zijn raak, maar het — down — komt nog.
„Urn dat van mie’n en Gerrit goe’d te make, zeg giij, moe’der?”
„Um veur ow vergiffenis te vraoge, Jeus!”
„Aan Onze Lie’ve Heer, moe’der? En veur ons, veur mie’n en Gerrit?”
„Jao, veur ow en Gerrit.” Hij wil weten waarheen zij wil, meer weten van haar om dan Crisje midden in haar ziel te timmeren en haar ’n genade slag te geven. Langzaam maar zeker komt dat ogenblik. Hij zegt nu:
„Maor dat steene beeld, moe’der, dat is Onze Lie’ve Heer eiges nie’t?”
„Wat zèg giij?” En als hij denkt, dat Crisje reeds tegen de grond ligt, vergist hij zich weer, als er volgt, droog en toch wetend zuiver:
„Da’s ’n beeld van Onze Lie’ve Heer, Jeus, maor ’n middel um tot zie’n eige persoon te komme en dan kui bidde.”
Die is goed, Jeus. Dat had je niet verwacht. Maar ook hij weet het en zegt:
„En aiij now derrek tot de echte Onze Lie’ve Heer gaot, moe’der, um te bidde?”
Nu denkt Crisje even na. Wat wil dat jong toch van haar weten? En dan komt er:
„O... ó... ik wèt now wat giij meind, maor dat mot giij eiges wette.” ...voelt hij, dat Crisje hem eigenlijk op alles gelijk
154
geeft en toch een eigen mening houdt én er om heen zeilt, het antwoord niet geeft, dat hij wenst en waar alles om draait.
„Ku giij dan derrek tot Onze Lie’ve Heer beië, moe’der? ... komt er nu en verkent z’n toestand. Langzaam maar zeker drukt hij Crisje uit haar geloof, tenminste dat denkt hij te kunnen en slaat op haar ziel en zaligheid, als hij zegt:
„Wf giij mie’n now komme vertelle, moe’der, wat veur ow gistere ’n groote leuge was, dat dit now waorheid is?”
Crisje stuift op en geeft hem terug: „Wat? Wf giij mie’n veur leuge bees uut make?”
Nu even denken, doch dat duurt niet zo lang, er komt al: „Maor van ow kan jao gin minsch meer wies worre, moe’der. Giij praot

met twee monde” ... en dat is teveel voor Crisje. Maar ze bedenkt zich, ze houdt zich rustig, het is nu noodzakelijk het gevaar te omzeilen, als hij hoort:
„Van eiges kui dat. Dat kan allemaol, Jeus. Maor de kerk is now onze steun” en weet hij het niet meer, doch als er dan komt:
„Wet ik ook, moe’der, maor ’n beeld is ’n beeld en dat is toch maor ’n poppetje en mie’n vader is ook ’n poppetje”... vliegt Crisje hem in de haren, want dit is te bar.
„Wf giij mie’n now zegge en wies make, dat ow vader ’n poppetje is?”
„Dèn jao, moe’der. Dèn in zie’n graf leid, jao, da’s ’n poppetje. Maor dèn ander van eiges nie’t.”
Hij kijkt haar in de ogen en volgt Crisje. Crisje is met het eten bezig, ze rent heen en weer en Fanny zit lekker op ’n stoel en luistert. De kinderen zijn buiten, het gevecht gaat voort. Stoornissen zijn er niet. Crisje omzeilt ook nu ’n gevaarlijke klip, maar op dit schip is Crisje ’n kapitein van ongekende kracht en voor geen stormpje angstig. Maar dit leven stormt uit ’n andere richting en die wind kent zij niet zo best, is nieuw voor haar leven en wezen. En nu zij er nog niet is, eventjes haar zeiltjes moet bekijken, komt er al tot haar leven:
„Jao, moe’der, da’s wa’k mein. Dèn ander is biij Onze Lie’ve Heer en dat is mien eige vader. Maor dèn ander lit now in de grond te stinke”... en is ’n schrik voor Crisje, maar hetgeen hij

vragen worden gesteld."
„Kunt u waarnemen, of de schrijvers gereed zijn?"
„U heeft hun geleerd onder het vragenstellen hun werk af te maken. Zij zijn gereed, Vader van Isis."
„Zijt gij bewust van uw vleugelen?"
„Ik ben gereed om daarheen te gaan, waarheen u mij zenden zult."
„Wilt gij trachten dit bewustzijn te behouden?"
„De Goden zeggen, dat ik gereed ben."
„Prachtig, priester van Isis, heel duidelijk. Is leven en dood één?"
„Leven en dood is één, doch iedere wereld heeft een eigen beteekenis, omdat het eeuwigdurende leven om mij is."
„Is de duisternis van deze wereld zooals daar bij u?"
„Neen, deze duisternis kent geen verandering, deze is er steeds, maar zal toch in licht veranderen en oplossen."
„Heel duidelijk. Gij zegt, dat die duisternis oplost, kunt gij ons daarvan meer vertellen en als het mogelijk is verklaren?"
„Zijn deze wetten aan u bekend," vroeg ik.
„Neen, ik bedoel het oplossen van de duisternis, dat is heel nieuw voor ons allen."
„Deze duisternis lost alleen dan op, wanneer alle menschen daaraan helpen en zij aan een groot en liefdevol leven willen beginnen. Deze duisternis, zeggen de Goden tot mij, is door ons allen opgebouwd en wij zullen haar weer moeten afbreken. Eerst dan komt er licht."
„Gij zegt dat er licht is, is dat niet in strijd?"
„De duisternis lost op en is dan lichtend, en behoort dan tot al die hoogere werelden."
„Dat is nieuw voor ons, priester van Isis, maar wij hebben het begrepen. Kunt gij echter den nacht op aarde en de duisternis daar, van elkander onderscheiden?"
Ik was gereed en antwoordde: „Het licht, dat gij daar ziet, behoort tot de stoffelijke wereld. Deze duisternis is de astrale wereld en daarin leven demonen, die allen op aarde hebben geleefd en daar hun stoffelijke lichamen hebben afgelegd. Zij zijn dus gestorven."

„Ook dat is zeer duidelijk, wij zijn u zeer dankbaar. Kunt gij u verwijderen?"

„Ik bezit de allergrootste vleugelen en kan gaan waarheen ik zelf wil.”

„Verwijder u dan en zoek de wateren op, ga zoover mogelijk, wij zullen trachten u te volgen.”

Ik ging uit hun kring en zocht de wateren op. Mijn leider voerde mij naar een andere omgeving en bracht mij op den bodem van een zee. Daar ging ik waarnemen. Dan stelde ik mij op mijn organisme in en mijn stemorganen kwamen in trilling en de priesters hoorden mij zeggen: „Gij kunt vragen stellen, ik ben op den bodem van een zee en zie voor mij al dat wonderbaarlijke leven.”

Zijn vraag hoorde ik in mij en duidelijk ving ik als ’t ware van hem op: „Kunt gij zien, of de dieren in andere levens overgaan?” Toen hij mij deze vraag stelde werd het licht om mij heen krachtiger en kon ik alles zien.

Ik zei: „Al deze diersoorten gaan verder en hooger, totdat er een tijd komt, dat zij uit de wateren zullen gaan en op het land leven. Gij voelt het zeker, dit is voor het zieleleven en de ziel ontvangt dan nieuwe lichamen, waardoor het volgende leven kan beginnen.”

„Meester van Isis, het is prachtig, dat is heel natuurlijk, wij danken u.”

Ik stelde mij op de schrijvers in en zag, dat ook zij bijna gereed waren en ik zei tot den hoogepriester: „Ik ben gereed, ook de schrijvers, gij kunt dus nieuwe vragen stellen.”

Hij vroeg echter: „Gij ziet, hoever wij zijn en gij kunt tevens daar het leven volgen?”

„Gij vergeet steeds, dat ik de groote vleugelen bezit. Nu andere vragen stellen, die-met dit wonder hebben te maken.”

„Kunt gij het zieleleven voor het stoffelijke organisme volgen?”

Ik ging zien en zei: „Rondom mij zie ik een dicht waas en daaruit ontstaat het innerlijke leven, dat de ziel voor al dit stoffelijke leven is. Daarvan trekt het stoffelijke dier zooveel aan als het aan bezieling en energie noodig heeft, al naar gelang de werking

333

en de grootte van het stoffelijk dier is.”

„Gij ziet dus duidelijk een massa?”

„Gij kunt het aanvaarden, het is wonderbaarlijk wat ik nu waarneem.”

„Is ook daar duisternis?”

„Neen, om mij heen is er licht en dat licht heb ik van de Goden ontvangen. Maar door mijn eigen instellen en concentratie ga ik waarnemen. Ik zie in dat leven en ben dus met de werkelijkheid verbonden. Ik neem waar, dat al deze diersoorten verder en hooger moeten gaan en dat zij hier eens zullen uitsterven.”

„Kunt u zien, hoe het hooger-gaan geschiedt?”

„Ik zal u antwoorden. Als het innerlijke leven van al deze diersoorten den volwassen leeftijd in hun eigen soort hebben bereikt, gaat het innerlijke leven, de ziel dus, in een andere wereld over en ontvangt een nieuw organisme. Dan beleeft het innerlijke leven een nieuwe geboorte.”

„Zijt gij overtuigd, dat dit zoo is en dat het tot de werkelijkheid

behoort?"
„Ik weet nu, dat gij allen deze vleugelen niet bezit, of gij zoudt deze vraag niet telkens stellen. Dit behoort tot de werkelijkheid en gij behoeft aan mijn waarnemen niet te twijfelen. Op deze plaats zie ik in de wonderen en buig mij diep voor deze wijsheid."
Er was stilte in hun kring gekomen, maar ik wachtte af en hoorde hem zeggen: „Wanneer gij u van de stoffelijke wereld verwijdert, wat ziet gij dan daarna?"
„Dat is toch zeer eenvoudig. Dan lossen de wateren voor mij op en ik leef dan in een andere wereld of ruimte. De ruimte waarin gij leeft en ziet dat is de stoffelijke ruimte, maar ik zie tevens die andere ruimte, doch die is onzichtbaar voor hen die deze gaven niet bezitten."
„Heel duidelijk, priester van Isis. Ik vraag thans: Wij willen nu, dat gij gaat zien wat ook voor ons onzichtbaar is en waar wij nog niets van weten. Wilt gij u verplaatsen?"
In snelle vaart zweefde ik door de ruimte. Toen ik voelde dat hij zich op mij instelde, hoorde ik in mijn omgeving zeggen: „Pries334 ter van Isis, kunt gij mij hooren spreken? Ik spreek tot u en vraag u, hoe nu deze verbinding is. Wilt u ons dus duidelijk maken op welke wijze mijn spreken tot u komt?"
Mijn leider liet mij voelen, dat hij mij van de machtigste wonderen en natuurwetten losmaakte en telkens mijn verbinding verbrak, doch tevens, wat ik tot hem zou zeggen.
Ik was gereed en antwoordde: „Uw spreken en mijn verbinding met u is ook nu niet veranderd. Want in deze wereld is er geen afstand. Doch de Goden zeggen mij het volgende aan u te zeggen: Als gij op deze wijze voortgaat en mij van het licht naar de duisternis blijft zenden, alvorens gij weet hoe diep en wonderbaarlijk alles is en gij niet voelt dat ik één ben in deze ruimte, komen wij niet verder en dat is de bedoeling niet. De Goden zeggen, dat uw bewustzijn van al deze wonderen niet waarachtig is, want waar ik ook ben, mijn innerlijk leven moet gehoorzamen en dat volgen, wat mij wordt getoond. Gij verbreekt telkens mijn innig één-zijn met de wonderen. De reis die ik nu maakte kan ik vergelijken met licht en duisternis op aarde. Het licht geeft ons allen machtige wijsheid, de duisternis daarentegen voert ons naar het onbewuste en gij denkt dat ik mij in die duisternis zal verliezen, doch dat is niet mogelijk. Voelt u, vragen de Goden, het onnatuurlijke van uw vragen-stellen?"
Hij negeerde alles en vroeg: „Kunt gij ons dan zeggen op welke wijze ik spreek?"
„Uw vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik begrijp u en zal u antwoorden: De woorden, die gij spreekt en die tot mij komen, hoor ik in mij. Een verlicht koord, dat vanuit mijn stoffelijk lichaam mij volgt, dat mij met mijn aardsche lichaam verbindt, maar dat voor stoffelijke oogen niet zichtbaar is, brengt toch uw gedachten en gevoelens tot mij. In mijn innerlijk leven ontvang ik uw spreken, dus van gevoel tot gevoel, doch het spreken is als 't ware verstoffelijkt."
„Heel duidelijk, priester van Isis. Is dit het koord dat breekt,

wanneer het stervensproces wordt beleefd?"
„Zeer juist, Vader van Isis. Wanneer de mensch sterft breekt
dit koord en gaat de ziel naar één van al deze werelden en leeft
335
verder. Ik zie veel werelden, die heel lichtend zijn, maar er zijn
er ook, die tot de duisternis behooren."
„Gij zijt u daarvan bewust, ook van de wonderen die om u heen
zijn en gij kunt ze ons verklaren?"
„Ik ben mij van mijn eigen leven en van al deze werelden292 THE FUTURE
If mankind had been able to start with the first sphere,
you can be sure that no nation would have been seeking the
evil. The work on the better ego started with the awakening
of the spirit. This work went on and on and it proceeded
consciously with some, and unconsciously with others. It was
thus intended by Golgotha, and this awakening cost mankind
rivers of blood, it cost the individual all his strength.
And as this spiritual evolution continued, it was the individual
first who came to an awakening, then the masses, and
now, mankind is entering this state of awakening.
Outside of the spiritual awakening our own ego is dead.
In our unconscious state we say our prayers to God, but what
we think holy, however, is the church that is built of stone.
For we even hate the other life, our fellow men at the same
time. Therefore it is not warmth that is surrounding us on
Earth. If you would try to question yourselves sincerely and
ask: Are you really happy on Earth, what would be the answer?
Who could say that he is really happy? The happiness
of the first sphere, of the Kingdom of God is entirely unknown
on Earth. The angels of the first spheres have to
come to Earth and bring their happiness, because they themselves
have had to live through this process on Earth in their
time.
Create now, do not fall back into the old misery,—don't
let yourselves be enslaved in spirit. Think for yourselves. If
you act thus, you shall already have entered a higher sphere.
Then Christ will lay His hands upon your heads and bless
you. Then your prayers shall be answered. You shall love
your neighbor and the heavens shall be open for you.
In this land of shades, now, there are men who are apathetic.

Apathetic (Nederlands: apathisch, onverschillig, lusteloos) betekent een gebrek aan interesse, emotie, passie of motivatie. Het beschrijft een persoon die onverschillig staat tegenover belangrijke zaken of acties, vaak gekenmerkt door een gebrek aan energie en betrokkenheid. Het is een vorm van emotionele onverschilligheid of "wezenloosheid"

There are others again who cannot free themselves from the earthly existence. Figured in earthly terms, these are about five percent of mankind. Fifteen percent have the desire to return to the land of hate, i.e. Germany, Japan, Italy, the countries who do not want to awaken. Eighty percent want to awaken and are now trying to check the other

twenty percent, those that still belong to the unconscious state. And these eighty percent constitute the Children of Israel.

For all, however, there is from now on but one way that can be traveled, that is the way of the Age of Christ. Formerly there was the way of the evil that could be chosen, but today this is not possible any more.

The people in this land of shades accept on Earth a God Who can doom, condemn, and with this conviction they enter this life after

If mankind had been able to start with the first sphere, you can be sure that no nation would have been seeking the evil. The work on the better ego started with the awakening of the spirit. This work went on and on and it proceeded consciously with some, and unconsciously with others. It was thus intended by Golgotha, and this awakening cost mankind rivers of blood, it cost the individual all his strength.

And as this spiritual evolution continued, it was the individual first who came to an awakening, then the masses, and now, mankind is entering this state of awakening.

Outside of the spiritual awakening our own ego is dead.

In our unconscious state we say our prayers to God, but what we think holy, however, is the church that is built of stone.

For we even hate the other life, our fellow men at the same time. Therefore it is not warmth that is surrounding us on

Earth. If you would try to question yourselves sincerely and
ask: Are you really happy on Earth, what would be the answer?
Who could say that he is really happy? The happiness
of the first sphere, of the Kingdom of God is entirely unknown
on Earth. The angels of the first spheres have to
come to Earth and bring their happiness, because they themselves
have had to live through this process on Earth in their
time.
Create now, do not fall back into the old misery,—don't
let yourselves be enslaved in spirit. Think for yourselves. If
you act thus, you shall already have entered a higher sphere.
Then Christ will lay His hands upon your heads and bless
you. Then your prayers shall be answered. You shall love
your neighbor and the heavens shall be open for you.
In this land of shades, now, there are men who are apathetic.

Apathetic (Nederlands: apathisch, onverschillig, lusteloos) betekent een gebrek aan interesse, emotie, passie of motivatie. Het beschrijft een persoon die onverschillig staat tegenover belangrijke zaken of acties, vaak gekenmerkt door een gebrek aan energie en betrokkenheid. Het is een vorm van emotionele onverschilligheid of "wezenloosheid"

There are others again who cannot free themselves
from the earthly existence. Figured in earthly terms, these
are about five percent of mankind. Fifteen percent have the
desire to return to the land of hate, i.e. Germany, Japan,
Italy, the countries who do not want to awaken. Eighty percent
want to awaken and are now trying to check the other

twenty percent, those that still belong to the unconscious
state. And these eighty percent constitute the Children of
Israel.
For all, however, there is from now on but one way that
can be traveled, that is the way of the Age of Christ. Formerly
there was the way of the evil that could be chosen, but today
this is not possible any more.
The people in this land of shades accept on Earth a God
Who can doom, condemn, and with this conviction they
enter this life after death. Arriving here, they are finding out
that their God is a God of Love. There is doom only in their
own minds, their own lives, for God does not know damnation.
Thus they were already in their life on Earth kept in
the state of unconsciousness by this doctrine of damnation
which is so false. Such is life after death,—here is the
awakening towards a God of Love! All the souls here come to
an entirely new conception of God. They find here that,
what they have learned on Earth about Jesus Christ is not
so, then they seek out their pastors and priests to ask them.
But their spiritual leaders are in the dark themselves, here in

life after death. They who had convinced their faithful on Earth about Christ, cannot now find Christ here themselves. A great disappointment for the priests and the faithful is the consequence and all begin to cry like children since they feel that they have been misled on Earth. The Catholics are looking for their priests and want to go to confession, and to receive the Holy Communion, but these priests are not so sure and they are seeking themselves for the truth. They, too, . have still to awaken spiritually.

Here we see how ignorance on Earth serves to keep the "Kingdom of God" closed. What grown-up human beings are learning in their churches on Earth about the existence of God is not in accordance with the facts here on Our Side. In other words: the churches do not have any conception of our life here after death. However, the masters are working on a great plan for life on Earth: All the peoples of Israel

294 THE FUTURE

shall have spiritual wisdom, knowledge. The Other Side has started already with this work and our instruments, the workers for the masters, have been sent to you to carry our plan out.

And this is the blessing of existence in the astral world: Here is no more threat, no more damnation, freely the soul can ask questions in his search for God, for the higher spiritual consciousness, and we are here, the masters, who can give answer to their questions. But to ask questions is not enough; he who wants to come to the spiritual awakening has to serve for the life of God. This means: the victory over the lower grades of life by giving all of one's self.

As soon as mankind will accept the truth that there is an everlasting life without everlasting damnation, then there will be a great change into human life, for this is the knowledge which leads immediately to the spiritual awakening. And human society will change inasmuch as true love will come into the heart of man, as the masses will feel for Christ and for righteousness.

vragen worden gesteld."
„Kunt u waarnemen, of de schrijvers gereed zijn?"
„U heeft hun geleerd onder het vragenstellen hun werk af te maken. Zij zijn gereed, Vader van Isis."
„Zijt gij bewust van uw vleugelen?"
„Ik ben gereed om daarheen te gaan, waarheen u mij zenden zult."
„Wilt gij trachten dit bewustzijn te behouden?"
„De Goden zeggen, dat ik gereed ben."
„Prachtig, priester van Isis, heel duidelijk. Is leven en dood één?"
„Leven en dood is één, doch iedere wereld heeft een eigen beteekenis, omdat het eeuwigdurende leven om mij is."
„Is de duisternis van deze wereld zooals daar bij u?"
„Neen, deze duisternis kent geen verandering, deze is er steeds, maar zal toch in licht veranderen en oplossen."
„Heel duidelijk. Gij zegt, dat die duisternis oplost, kunt gij ons daarvan meer vertellen en als het mogelijk is verklaren?"
„Zijn deze wetten aan u bekend," vroeg ik.
„Neen, ik bedoel het oplossen van de duisternis, dat is heel nieuw voor ons allen."
„Deze duisternis lost alleen dan op, wanneer alle menschen daaraan helpen en zij aan een groot en liefdevol leven willen beginnen. Deze duisternis, zeggen de Goden tot mij, is door ons allen opgebouwd en wij zullen haar weer moeten afbreken. Eerst dan komt er licht."
„Gij zegt dat er licht is, is dat niet in strijd?"
„De duisternis lost op en is dan lichtend, en behoort dan tot al die hoogere werelden."
„Dat is nieuw voor ons, priester van Isis, maar wij hebben het begrepen. Kunt gij echter den nacht op aarde en de duisternis daar, van elkander onderscheiden?"
Ik was gereed en antwoordde: „Het licht, dat gij daar ziet, behoort tot de stoffelijke wereld. Deze duisternis is de astrale wereld en daarin leven demonen, die allen op aarde hebben geleefd en daar hun stoffelijke lichamen hebben afgelegd. Zij zijn dus gestorven."
332
„Ook dat is zeer duidelijk, wij zijn u zeer dankbaar. Kunt gij u verwijderen?"
„Ik bezit de allergrootste vleugelen en kan gaan waarheen ik

zelf wil.”
„Verwijder u dan en zoek de wateren op, ga zoover mogelijk, wij zullen trachten u te volgen.”
Ik ging uit hun kring en zocht de wateren op. Mijn leider voerde mij naar een andere omgeving en bracht mij op den bodem van een zee. Daar ging ik waarnemen. Dan stelde ik mij op mijn organisme in en mijn stemorganen kwamen in trilling en de priesters hoorden mij zeggen: „Gij kunt vragen stellen, ik ben op den bodem van een zee en zie voor mij al dat wonderbaarlijke leven.”
Zijn vraag hoorde ik in mij en duidelijk ving ik als ’t ware van hem op: „Kunt gij zien, of de dieren in andere levens overgaan?”
Toen hij mij deze vraag stelde werd het licht om mij heen krachtiger en kon ik alles zien.
Ik zei: „Al deze diersoorten gaan verder en hooger, totdat er een tijd komt, dat zij uit de wateren zullen gaan en op het land leven. Gij voelt het zeker, dit is voor het zieleleven en de ziel ontvangt dan nieuwe lichamen, waardoor het volgende leven kan beginnen.”
„Meester van Isis, het is prachtig, dat is heel natuurlijk, wij danken u.”
Ik stelde mij op de schrijvers in en zag, dat ook zij bijna gereed waren en ik zei tot den hoogepriester: „Ik ben gereed, ook de schrijvers, gij kunt dus nieuwe vragen stellen.”
Hij vroeg echter: „Gij ziet, hoever wij zijn en gij kunt tevens daar het leven volgen?”
„Gij vergeet steeds, dat ik de groote vleugelen bezit. Nu andere vragen stellen, die-met dit wonder hebben te maken.”
„Kunt gij het zieleleven voor het stoffelijke organisme volgen?”
Ik ging zien en zei: „Rondom mij zie ik een dicht waas en daaruit ontstaat het innerlijke leven, dat de ziel voor al dit stoffelijke leven is. Daarvan trekt het stoffelijke dier zooveel aan als het aan bezieling en energie noodig heeft, al naar gelang de werking
333
en de grootte van het stoffelijk dier is.”
„Gij ziet dus duidelijk een massa?”
„Gij kunt het aanvaarden, het is wonderbaarlijk wat ik nu waarneem.”
„Is ook daar duisternis?”
„Neen, om mij heen is er licht en dat licht heb ik van de Goden ontvangen. Maar door mijn eigen instellen en concentratie ga ik waarnemen. Ik zie in dat leven en ben dus met de werkelijkheid verbonden. Ik neem waar, dat al deze diersoorten verder en hooger moeten gaan en dat zij hier eens zullen uitsterven.”
„Kunt u zien, hoe het hooger-gaan geschiedt?”
„Ik zal u antwoorden. Als het innerlijke leven van al deze diersoorten den volwassen leeftijd in hun eigen soort hebben bereikt, gaat het innerlijke leven, de ziel dus, in een andere wereld over en ontvangt een nieuw organisme. Dan beleeft het innerlijke leven een nieuwe geboorte.”
„Zijt gij overtuigd, dat dit zoo is en dat het tot de werkelijkheid

behoort?”

„Ik weet nu, dat gij allen deze vleugelen niet bezit, of gij zoudt deze vraag niet telkens stellen. Dit behoort tot de werkelijkheid en gij behoeft aan mijn waarnemen niet te twijfelen. Op deze plaats zie ik in de wonderen en buig mij diep voor deze wijsheid.”

Er was stilte in hun kring gekomen, maar ik wachtte af en hoorde hem zeggen: „Wanneer gij u van de stoffelijke wereld verwijdert, wat ziet gij dan daarna?”

„Dat is toch zeer eenvoudig. Dan lossen de wateren voor mij op en ik leef dan in een andere wereld of ruimte. De ruimte waarin gij leeft en ziet dat is de stoffelijke ruimte, maar ik zie tevens die andere ruimte, doch die is onzichtbaar voor hen die deze gaven niet bezitten.”

„Heel duidelijk, priester van Isis. Ik vraag thans: Wij willen nu, dat gij gaat zien wat ook voor ons onzichtbaar is en waar wij nog niets van weten. Wilt gij u verplaatsen?”

In snelle vaart zweefde ik door de ruimte. Toen ik voelde dat hij zich op mij instelde, hoorde ik in mijn omgeving zeggen: „Pries334 ter van Isis, kunt gij mij hooren spreken? Ik spreek tot u en vraag u, hoe nu deze verbinding is. Wilt u ons dus duidelijk maken op welke wijze mijn spreken tot u komt?”

Mijn leider liet mij voelen, dat hij mij van de machtigste wonderen en natuurwetten losmaakte en telkens mijn verbinding verbrak, doch tevens, wat ik tot hem zou zeggen.

Ik was gereed en antwoordde: „Uw spreken en mijn verbinding met u is ook nu niet veranderd. Want in deze wereld is er geen afstand. Doch de Goden zeggen mij het volgende aan u te zeggen: Als gij op deze wijze voortgaat en mij van het licht naar de duisternis blijft zenden, alvorens gij weet hoe diep en wonderbaarlijk alles is en gij niet voelt dat ik één ben in deze ruimte, komen wij niet verder en dat is de bedoeling niet. De Goden zeggen, dat uw bewustzijn van al deze wonderen niet waarachtig is, want waar ik ook ben, mijn innerlijk leven moet gehoorzamen en dat volgen, wat mij wordt getoond. Gij verbreekt telkens mijn innig één-zijn met de wonderen. De reis die ik nu maakte kan ik vergelijken met licht en duisternis op aarde. Het licht geeft ons allen machtige wijsheid, de duisternis daarentegen voert ons naar het onbewuste en gij denkt dat ik mij in die duisternis zal verliezen, doch dat is niet mogelijk. Voelt u, vragen de Goden, het onnatuurlijke van uw vragen-stellen?”

Hij negeerde alles en vroeg: „Kunt gij ons dan zeggen op welke wijze ik spreek?”

„Uw vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik begrijp u en zal u antwoorden: De woorden, die gij spreekt en die tot mij komen, hoor ik in mij. Een verlicht koord, dat vanuit mijn stoffelijk lichaam mij volgt, dat mij met mijn aardsche lichaam verbindt, maar dat voor stoffelijke oogen niet zichtbaar is, brengt toch uw gedachten en gevoelens tot mij. In mijn innerlijk leven ontvang ik uw spreken, dus van gevoel tot gevoel, doch het spreken is als 't ware verstoffelijkt.”

„Heel duidelijk, priester van Isis. Is dit het koord dat breekt, wanneer het stervensproces wordt beleefd?”
„Zeer juist, Vader van Isis. Wanneer de mensch sterft breekt dit koord en gaat de ziel naar één van al deze werelden en leeft
335
verder. Ik zie veel werelden, die heel lichtend zijn, maar er zijn er ook, die tot de duisternis behooren.”
„Gij zijt u daarvan bewust, ook van de wonderen die om u heen zijn en gij kunt ze ons verklaren?”
„Ik ben mij van mijn eigen leven en van al deze werelden

Daar in de ruimte werd gesproken, ik
zag en voelde, dat Dectar luisterde.
Dan zag ik, dat zijn gelaat heel ernstig werd, maar uit hem straalde geluk, hemelsch geluk. Mijn lieve vriend zweefde in de ruimte. Het was wel merkwaardig, heden waren er wolken, sneeuwwitte wolken en daarop had hij plaats genomen. Dan zag
249
ik, dat hij naar de aarde terugkeerde en wakker werd. Hij zei tot mij: „Beste Venry, mijn broeder, aan mij is gegeven op een wolk plaats te nemen. Heb je mij kunnen volgen? O, hoe machtig is deze meester. Hoe moet ik de Goden danken. Welke offers zal ik thans kunnen brengen? Ik ben gereed, beste Venry en zal hem in alles volgen, hoe moeilijk het ook voor mij zal zijn, ik ben gereed."

„Wat is er, Dectar, heb je iets?"

„Zou er in mij geen ontroering mogen zijn, Venry? Ik heb zooeven een wonder mogen beleven."

„En toch is er iets, Dectar."

„In mij is de stilte gekomen, beste vriend, alleen rust en blijdschap."

Ik vond hem vreemd en voelde iets merkwaardigs, doch wij beiden hoorden tot ons zeggen: „Kinderen van Isis, de Goden zijn met u. Vergeet nu alles."

Dectar hield nog steeds de bloem in zijn handen. (een bloem in mijn astrale slaap wereld in handen houd??

„Ze keert nu terug, Dectar, zie hoe ze oplost."

Wij beiden zagen, dat de bloem in zijn handen oploste. Toen ze voor onze oogen verdwenen was, zonken wij bijna ineen. Opnieuw hoorden wij tot ons zeggen: „Als je zoo doet, keer ik niet weer tot je terug. Zoo bewaart men geen geheim, een ieder voelt je geluk en leest het van je gelaat af. Ben je vergeten, dat je op Isis leeft. In je is lichtzinnigheid, het gebrek aan volwassen bewustzijn."

Wij herstelden ons en gingen heen.

Groote genezers.

Als twee zondaars verlieten wij mijn cel. Dectar was heel stil en sprak geen woord. Dan traden wij het gebouw, waar andere wonderen zouden geschieden, binnen. Het zieke kind was reeds aanwezig. In het vertrek hing een benauwde atmosfeer, die mij de ademhaling belemmerde. Toen ik er even aan gewend was, kon ik wat ruimer ademhalen.

Dectar zei: „Om onzen adem en deze atmosfeer te zuiveren,
250
Venry."

In gedachten dankte ik hem voor deze verklaring. De meesters traden binnen. Het kind werd op een rustbed gelegd. Ik keek naar mijn Vader, doch het was mij niet mogelijk aan mijzelf te denken, mijn innerlijk leven was door een andere kracht geheel afgesloten. Dan werd er begonnen.

Men bracht het kind in slaap, de ziel moest uittreden want dan was het stoflichaam gevoelloos. Het astrale kind bleef al dien tijd in die andere wereld. Eén van de meesters trok een magischen cirkel om ons allen heen; in deze ruimte leefden wij en die mocht niet verbroken worden, totdat de genezing was volbracht. Dit was om alle gevaar uit te sluiten. Deze gedachten kreeg ik van Dectar, doch wij allen waren nu van gevoel tot gevoel geheel één en met de meesters verbonden. Niet één woord mocht hier gesproken worden. Hetgeen ik nu zou beleven was machtig
Wij allen volgden de ziel van het kind, het stoflichaam was reeds ingeslapen, doch de ziel nog steeds wakker. De innerlijke persoonlijkheid leefde nu in die andere wereld en wandelde in ons midden en verheugde zich, dat al die stoornissen waren opgeheven. Voor het innerlijke leven waren er daar geen stoornissen, de ziel was nu vrij en normaal. Aan het stoffelijke lichaam lag die stoornis vast en deze zou nu verwijderd worden. Eén van de meesters trad nu uit zijn organisme. Wij allen konden hem volgen en ik zag, dat hij het kind tegemoet trad. Toen stelde de meester zich op het kind in en het innerlijke leven viel in slaap. De meester sloot het zieleleven met zijn eigen aura geheel af. Ik vond dit alles prachtig en heel natuurlijk. Dectar trad naar voren. Hij had het kind behandeld en zou het gezwel verwijderen. Een andere priester had het hoofd met een krachtige zalf ingesmeerd. Na korten tijd losten de hoofdharen op en kwam rond het hoofd de huid tevoorschijn. Ik kreeg de verklaring hiervan en begreep ze.
Dectar smeerde nu andere zalven op het hoofd en wachtte af. Ondertusschen zette men spoelwater klaar en tevens verband van kunstig geweven stof. Dectar voelde zich heel rustig en was

Van dit oogenblik af,
mijn zoon, zie om je heen, gaat je gevoel over in den geest.
Je zult nu alleen kunnen waarnemen door de kracht en de
uitstraling der liefde, omdat liefde licht is aan deze zijde.
71
I
Liefde is dus gevoel en daardoor zal de mensch licht en geluk
bezitten, zooals hij innerlijk voelt en afstemming heeft. Nu
zweef je tusschen twee werelden; je geesteslichaam is nog
met de stof verbonden, maar voelt en leeft reeds in den geest.
Daardoor hoor je nog op verren afstand je hart kloppen,
dat zijn slagen als een echo in den geest laat hooren. Dit is
een machtig gebeuren, André, dat maar weinigen, die nog
op aarde zijn, beleven. Tracht nu te zien, dan zul je waarnemen,
dat de stof in een dicht waas gehuld ligt. Alles is
anders dan wanneer je het in normalen toestand ziet. Dat
komt omdat je zintuigen bij het stoflichaam behooren, wat
echter in den geest, geen belemmering zal zijn. Aan deze
zijde bevat het gevoel alle zintuigen! Het gehoor, het gezicht,
de reuk, de smaak, kortom in het leven van den geest is
alles één en dat éne is het gevoel. Het gevoelslichaam is
daarom het essentieele. Dat dient de mensch te ontwikkelen
om in een hoogeren bestaanstoestand te kunnen overgaan. Alle
stof ligt nu in een grijs waas gehuld. Dit zul je het best kunnen
waarnemen, wanneer je de muren, de schilderijen en alle
andere voorwerpen bekijkt. Zij zijn van een grove geestelijke
substantie, waar je nog niet doorheen kunt zien, omdat je
bewustwordingsgevoel half geestelijk, half stoffelijk is. Het
veranderen van alle stof komt dus, omdat je tusschen twee
werelden zweeft, waardoor de stof zich in een halfbewusten
levenstoestand bevindt en je waarnemingskracht in de stof
is verzwakt. Door mijn concentratie en mede door je eigen
kracht en afstemming is het mij gelukt, je op deze hoogte te
houden. "Wij zullen nu het ontwakingspunt in den geest overschrijden.
Let goed op, André, je komt nu weer in een anderen
■ toestand."
André kreeg het gevoel, dat zijn geesteslichaam hooger werd
geschoven, maar tevens, dat er iets was, dat het hooger gaan
belette. Duidelijk voelde hij dat en vond het zeer merkwaardig.
„Wat je thans voelt, mijn zoon, is de tegenwerkende kracht
voor dit gebeuren. Het is de aantrekkingskracht van je stoflichaam,

hetgeen veroorzaakt wordt door het fluïdekoord,
72
dat beide lichamen verbindt. Het is tevens duidelijk, dat je gevoel meer stoffelijk is dan geestelijk en bovendien is er de moeilijkheid, dat je nog op aarde leeft. Dit zijn factoren, die tegenwerken, om als aardsch mensch dit overgangspunt, dus van de stof in den geest, te kunnen overschrijden. Het fluïdekoord bezit die kracht, naarmate het gevoel afstemming vindt in den geest. Dus, zoo als de mensch voelt, zoo gaat hij over. Ieder wezen heeft zijn eigen afstemming en daarom zullen ook alle overgangen verschillend zijn. Is je dat duidelijk? Buiten mijn hulp zou je niet bewust kunnen uittreden, omdat je krachten daarvoor niet toereikend zijn. Het zou dus slechts bij een gedachtenuittreding blijven. Daarover heb ik je reeds gesproken. We zullen thans in een anderen toestand overgaan. Daarin zal het je duidelijk worden, dat het fluïdekoord de tegenwerkende kracht is bij dit gebeuren. Ik zal mijn concentratie van je afwenden, waardoor je in den vorigen toestand zult terugkeeren. Let goed op, André."
André voelde, dat hij in zijn vorigen toestand terugkeérde. Hij hoorde zijn hart duidelijk kloppen en alle stoffelijke voorwerpen werden zichtbaar voor hem. Tevens kon hij zijn geestelijke waarnemingen van de stoffelijke onderscheiden.
Als hem ooit iets zou overtuigen, dat het leven eeuwig is, dan was het dit. *Als één beeld hem het intellect denken na den dood toonde, dan was het dit gebeuren. Grootsch was het. Nu eerst voelde hij, hoe groot geestelijke krachten zijn.*
„Thans, mijn zoon, keer ik terug tot de gevoelskracht van het wezen, dat ik je wilde verduidelijken. Zij, die op aarde heengaan, voor hen houden deze krachten op te bestaan, omdat het fluïdekoord bij hun overgang breekt. Allen zullen deze gevoelstoestanden overschrijden, doch zijn zich van alles onbewust. Voor den een zal het strijd beteekenen, voor den ander niets dan liefde en geluk. Alles voltrekt zich naar hun innerlijke afstemming. Begrijp je nu alles? Het levenskoord verbindt beide lichamen en houdt den geest in myriaden draden omwikkeld. Het is een zacht fluïdum, waarin het geesteslichaam leeft. Het is alleen voor ons waar te nemen.
73
Het

wilde ik ze uit hebben, want met kleeren en al in bed liggen, dat wilde ik niet en ik wilde weer slapen, omdat ik voelde dat het mij goed had gedaan. De laatste dagen had ik niet veel geslapen en ik voelde me reeds weer moe worden. Mijn ziekte was nog niet geheel \veg en zou terugkeeren, als ik mij van streek maakte. Maar mijn omgeving gaf mij geen rust; ik begon steeds maar weer daaraan te denken. Waar was mijn vrouw? Ik riep heel hard, maar hoorde geen antwoord. Zij behoorde toch bij mij te zijn, of zou zij ergens heen zijn gegaan? Onder het denken voelde ik mijn pijnen én koorts terugkeeren. Dan begon ik weer aan mijn kleeren te trekken, maar ze zaten aan mijn lichaam vast, alsof ik er in gegroeid was. Het was een stuk van mijzelf, ik leefde er in; daarin lag mijn geheele wezen. Doch ik begreep het niet; eerst later begreep ik de beteekenis van dit alles. Ik vond het niet alleen griezelig, maar ook wonderlijk. Zulke kleeren had ik nog nooit gedragen. Wat was er in vredesnaam met mij gebeurd? Ik dacht lang na, om het dan eensklaps te begrijpen. Natuurlijk, dat was het, dat ik daar niet eerder aan had gedacht!
Ik ben in koorts van huis weggeloopen en men heeft mij naar een inrichting gebracht. Daarom was ik nu in een vreemde omgeving; het kon niet anders. Zij, die mij moesten oppassen waren heengegaan, omdat ik sliep en wilden mij dus niet storen. Door dat te aanvaarden werd ik iets rustiger. Om mij was een schemerachtig licht, ik meende dus, dat het nog vroeg was. Dan zal ik even licht maken, dacht ik en stapte het bed uit, dat meer een rustbank was, om den schakelaar te zoeken, maar ik zag lamp, noch schakelaar. Toch was er licht, een schemerachtig licht. De muren bevonden zich in een grijsachtig waas, een soort van damp, wat ik een zeer vreemd verschijnsel vond. Waar ben ik, in vredesnaam, waar ben ik? Als er niet spoedig een oplossing komt, word ik krankzinnig. Mijn hoofd barstte bijna van inspanning. Ik keerde terug naar mijn rustbed en begon opnieuw over mijn toestand na te denken, want ik wilde de waarheid weten.
Na een korte poos begon ik weer aan mijn kleeren te trek-
124
ken, want dat akelige zwarte pak liet mij niet met rust. De pijn in mijn keel werd heviger, mijn koorts en ook dien afschuwelijken angst voelde ik terugkeeren. Ik was dus nog niet beter, want ik voelde weer al die narigheid. Toch wilde ik

rustig blijven, het moest, maar ik begon weer van voren af
aan te overdenken en haalde me alles voor den geest. Toen
ik aan het moment kwam, dat ik bewusteloos werd, kon ik
mij-’ niets meer herinneren en voelde ik me duizelig worden.
Ik voelde mij diep wegzinken en wist nergens meer van.
Weer werd ik wakker. Dat ik gestorven was en niet meer
tot de levenden op aarde behoorde, daaraan dacht ik niet.
Hoe zou ik er aan hebben kunnen denken; ik leefde immers?
Hoe kun je aan den dood denken en je eigen dood aanvaarden,
wanneer je leeft? Kan dat? Is dat mogelijk? Ik werd
wakker en was weer wat meer uitgerust. Dat slapen doet mij
goed, ik voelde mij verfrischt en opgewekt. Zal nu die vreeselijke
ziekte spoedig verdwenen zijn? Je zult begrepen hebben,
Jozef, hoe aardsch mijn gedachten waren. Ik leefde in
de eeuwigheid, maar in gevoel op aarde en dacht dus aardsch,
want er was aan mijn innerlijken toestand niets veranderd.
Opnieuw dacht ik na. Waar is toch mijn vrouw? Wanneer
men mij in een bewusteloozen toestand naar een ziekenhuis
had gebracht, dan wachtte zij toch, totdat ik weer tot bewustzijn
zou zijn gekomen. Zoo zou ik hebben gehandeld en
waarom zij dan niet? Misschien wacht zij in een andere zaal;
ik besloot dus haar nogmaals te roepen. Heel hard schreeuwde
ik en luisterde aandachtig, maar ik hoorde niet het geringste
geluid. De muren van mijn kamer kaatsten alles terug
en mijn roepen werd daardoor gesmoord. Toen was ik niet
meer te houden, ik werd woest, sprong van mijn rustbed en
schopte tegen de muren, maar ook dat hielp mij niets, want
ik hoorde niet anders dan een doffe klap, waarover ik mij
verwonderde. Waren dit geen muren? Waren ze met stof
behangen? Ik betastte ze en voelde dat het geen steenen muren
waren. Van de eene verwondering viel ik in de andere,
alles was hier vreemd, griezelig en geheimzinnig. Daarn

Hans, met al zijn bezit, is ongelukkig. Dat weet ik al zoo lang. Tóch leeft er in hem ’n goede kern, maar die is zoek, zoolang hij niet een gevecht begint tegen goed en kwaad in zijn leven en. persoonlijkheid.
Toen ik weer boven zat te schrijven bracht Anna mij thee. Ik dankte haar innerlijk en meteen zei zij:
„Merci, Frederik... Hoe is het mogelijk, je wordt hartelijk bedankt.”
En nu het merkwaardige er van. Ik zei „merci”, maar Anna gebruikt dit woord nimmer. Zij stond nu in verbinding met mijn levende hart, dat volkomen open stond, zoodat zij er haar deel van kreeg. Dus tóch, ondanks alles? Ik geloof, dat ik geen wit laken noodig heb. Het zou me alles waard zijn om gezamenlijk dezen weg op te gaan. Als je margrietjes ontmoet, de lelietjes-van-dalen tot je spreken, kun je er als levensgroote persoonlijkheid ’n kransje van maken en op haar hoofd leggen, waardoor je de universeele eenheid beleeft. Je ligt nu op een heide, met boven je hoofd het rijk der hemelen en je ziet Hem, Die je toelacht en zegt:
„Laat de kinderen tot mij komen, want hunner is het Koninkrijk der Hemelen!”
En nu zie je geen maskers... de reine klaarte is het! En toch... ik wacht rustig af!
In dezen toestand betrad ik het kasteel van Hans. Aan de deur vroeg ik al:
„Waar is Peter? Moet je zelf open doen?”
„Dat vertel ik je dadelijk wel.”
„Waar is Hansi?”
„Ga eerst zitten, Frederik, alles op zijn tijd.”
Ik kijk hem aan en zie geloof ik alles. Ik dacht: man, wat ben je oud geworden. Waar zijn al die jeugdige trekken gebleven? Heeft het je zoo aangepakt, dat gereis en getrek door de wereld met ’n mooie, jonge vrouw? Ik hoor:
„Peter heb- ik de deur uitgetrapt. Hansi is nu in Leipzig, en ik maak een eind aan alles, Frederik. Hansi moet weg.”
Hij kijkt me aan. Wil hij commentaar of wat wil hij? Ik laat me alleen ontvallen:
„Wat?”
„Wist je dat niet."
„Dat weet je wel beter.”
„Ik ben bedrogen, Frederik. Al een tijd lang... Ik kon het niet gelooven, voordat ik het bewijs had. En toch kan ik niets doen. Maar ze moet er uit, ik ben niet van plan om er een lijdensweg van te maken.

Het heeft me'n slordige veertig duizend gekost en wat er nog bij komt, maar daar is niets meer aan te doen. Eerlijk gezegd, Frederik, ik heb wroeging. De zieken loopen me achterna. Ze smeeken om hulp en ik , steek geen hand naar hen uit. Ik ga op deze wijze den kelder in. En dat moet ik niet. Ik ben geslagen en getrapt, maar tóch geloof ik, dat mijn betere ik het van het slechte wint. Ik móét er een eind aan maken of ik bega ’n moord. En daarvoor deinst mijn leven terug. Die slang moet wèg!
We denken. Ik voel nu, dat ieder mensch ’n duifje kan opbouwen, voor den één vliegt het dier-, voor den ander loopt het op stelten, totdat er geen voetstukken meer zijn, maar de beleefde en uitgezonden gedachten

komen toch terug en klampen zich aan je leven vast. En nu
vragen ze: wat wil je! En Hans weet het, goddank, hij weet het. En ik
heb nimmer getwijfeld. Ik wist het al zoo lang. Ik krijg weer gelijk!
„Hoe is het daar, Frederik,” komt er na een oogenblik.
„Goed!”
„René is weg?”
„Ja Hans.”
„Zoo is het goed, beter dan thuis. Er is toch niets aan te veranderen.
Maar wat denk je van mijn toestand, Frederik?
„Weet je al.”
„Ik moet van haar af. Iederen avond was het hier bal. Ze kreeg er
niet genoeg van. Ik ben voor rn doel op deze wereld, Frederik, geloof
je me nog? Ik heb jullie schromelijk vergeten. Maar ik wil niet kapot.
Ik heb van alles spijt, wroeging. Heb je medelijden met me?
„Neen!”
„Dank je.”
„Is er niets aan te doen?”
„Niets... Ik leef hier in ’n hel. Hoe ik ook denk, het gaat niet. Ik heb
trouwens mijn zaken al geregeld. Het doet zeer, maar het is mijn eigen
schuld; ik had het kunnen weten. Waarom heb je mij niet gewaarschuwd?
„Om me te laten vermoorden, zeker.”
„Je hebt gelijk, ik zou je vermoord hebben, zoover was ik van jullie
weg. Wat is ’n mensch, Frederik, als je niet achter de maskers kunt
kijken? Alles is zoo leeg, zoo schijnheilig, het allerbeste in je leven —
vergeet je, je denkt er niet meer aan en dat voor zoo n slang. Vergif is
het. Ik maak er vlug een eind aan, Frederik, dan zullen we weer praten.
Als ik je noodig heb, kom je dan?"
We denken even, dan zegt hij weer:
„Wellicht ben ik nog ergens goed voor in deze wereld.